

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/82/2014
Identifikačné číslo spisu: 7013201206
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7013201206.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: Monty Consulting s.r.o., so sídlom Jantárová 30, Košice, IČO: 44 833 083, zastúpeného JUDr. Petrom Beluščákom, advokátom, Jantárova 30, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/41521-269077/2013/5309 zo dňa 13.06.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/194/2013-40 zo dňa 04.06.2014 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/194/2013-40 zo dňa 04. júna 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. 1100303/1/41521-269077/2013/5309 zo dňa 13.06.2013 bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800403/5/581486/2013/MarJ zo dňa 20.03.2013 vo veci určenia rozdielu dane z pridanej hodnoty v sume 136 000 €, s poukazom na ust. § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z., za zdaňovacie obdobie apríl 2012.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že dodávateľ: MD - stav Capital, s.r.o. so sídlom na Pražskej 4, Košice, predal žalobcovi nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k.ú. L., špecifikované v rozhodnutí o povolení vkladu Správou katastra č. vkladu: V 2971/11 zo dňa 29.12.2011 (pozemky a stavbu bez súpisného čísla).

Daňový subjekt podal daňové priznanie za prevod tejto nehnuteľnosti až v mesiaci apríl 2012 na základe toho, že dodávateľ mu vystavil faktúru č. 1020120009 až dňa 30.04.2012, pričom odovzdávajúci protokol o prevzatí týchto nehnuteľností bol vystavený dňa 04.12.2011.

Krajský súd ďalej uviedol, že s poukazom na ust. § 19 ods. 1 tretia veta zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o DPH“) žalobca mal podať daňové priznanie už v januári 2012 a nie v apríli 2012. Na tejto skutočnosti nemení nič to, že žalobcovi bola doručená faktúra s dátumom jej vystavenia 30.04.2012, pretože táto faktúra neodrážala reálnu skutočnosť - dátum odovzdania nehnuteľností, pretože v tom čase už dodávateľ nič nemohol ani odovzdať, potom ani fakturovať, pretože nevlastnil predmetné nehnuteľnosti. Z uvedených dôvodov súd neuznal námietku žalobcu pod bodom 4., pretože vystavenie faktúry za predaj nehnuteľností s dátumom 30.04.2012 považoval za nulitný právny akt, v rozpore s ust. § 71 ods. 1 zákona o DPH. Uvedené ustanovenie ukladá povinnosť dodávateľovi vyhotoviť faktúru pri každom dodaní tovaru. Pre účely daňové to znamená, že neprichádza tu odklad podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona o DPH ako sa žalobca mylne domnieva, pretože faktúra v danom prípade nebola vyhotovená podľa § 71 zákona o DPH.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca v daňovom priznaní za mesiac apríl uplatnil právo na odpočet dane podľa ust. § 49 ods. 1, 2 zákona o DPH za obdobie, kedy mu nevznikla daňová povinnosť, pretože táto mu vznikla minimálne dňa 04.12.2011, žalovaný pri určení rozdielu DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2012 postupoval v súlade s platnou právnou úpravou.

Na základe uvedeného skutkového a právneho stavu Krajský súd v Košiciach preto žalobu zamietol podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p..

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Košiciach sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že závery prvostupňového súdu považuje za nesprávne a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to z nasledovných dôvodov:

„Žalobca uzatvoril kúpnu zmluvu a na základe tejto kúpnej zmluvy mu bol dodaný tovar - nehnuteľnosť od dodávateľa MD - stav Capital, s.r.o.. Uvedená skutočnosť bola v konaní nesporná.

Dňom dodania tovaru pri prevode a prechode nehnuteľnosti je v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania ak je tento deň skôr ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľnosti, čo je v tomto prípade 29.12.2011.

V zmysle § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. V danom prípade vzniká právo odpočítať daň v deň dodania nehnuteľnosti teda minimálne 04.12.2011 a najneskôr 29.12.2011. V uvedený deň právo na odpočítanie dane iba vzniká, ale ide o všeobecný princíp, ktorý ešte neznamená samo uplatnenie odpočítania dane.

Na uplatnenie odpočítania dane sa ešte v súlade s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. vyžaduje faktúra od platiteľa vystavená v súlade s § 71 zákona č. 222/2004 Z. z. Táto faktúra ako predpoklad odpočítania dane bola vystavená až dňa 30.4.2012. Žalobca si teda odpočítanie dane nemohol uplatniť skôr ako v apríli 2012, nakoľko nespĺňal podmienku podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z., keďže nemal faktúru od platiteľa.

V zmysle § 51 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. platiteľ vykoná odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/, c/ alebo písm. d/ najskôr v zdaňovacom období, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, a najneskôr v poslednom zdaňovacom období kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, ak do uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za zdaňovacie obdobie, v ktorom uplatňuje právo na odpočítanie dane, má doklad podľa odseku 1 písm. a/, c/ alebo písm. d/. Ak platiteľ nemá doklad podľa odseku 1 písm. a/, c/ alebo písm. d/ do uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za posledné zdaňovacie obdobie kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, vykoná odpočítanie dane v tom zdaňovacom období, v ktorom dostane doklad podľa odseku 1 písm. a/, c/ alebo písm. d/. Platiteľ vykoná odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ najskôr v

zdaňovacom období, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, a najneskôr v poslednom zdaňovacom období kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo.

Žalobca mal teda v tomto prípade právo odpočítať daň najskôr v zdaňovacom období december 2011, ale keďže v období podania daňového priznania (január 2012) ešte nemal faktúru od platiteľa tak si odpočítanie dane nemohol uplatniť nakoľko nespĺňal podmienku podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z.. Faktúra od platiteľa ako predpoklad odpočtu bola vystavená až dňa 30.04.2012 a na základe tejto faktúry si žalobca uplatnil odpočet v súlade s § 51 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z., teda v zdaňovacom období, v ktorom dostal doklad. Záver súdu, že žalobca mal podať daňové priznanie už v januári 2012 je nesprávny, nakoľko žalobca v tomto období ešte nemal faktúru od platiteľa a preto si nemohol v daňovom priznaní za december 2011 uplatniť právo na odpočet, nakoľko nespĺňal vyššie uvedené zákonné predpoklady.

Žalobca nesúhlasil ani so záverom krajského súdu, že predmetná faktúra č. 1020120009 je nulitý právny akt lebo v čase jej vystavenia (30.04.2012) dodávateľ už nehnuteľnosť nevlastnil a teda ju nemohol ani odovzdať, ani fakturovať. Uvedený záver by znamenal, že po prechode vlastníckeho práva by dodávateľ nemohol nikdy vystaviť faktúru lebo už vec nevlastní. V drvivej väčšine obchodných prípadov dodávateľ vystavuje faktúru až po prechode vlastníckeho práva k veci, teda po dodaní tovaru. Uvedený záver súdu nemá oporu v žiadanom ustanovení zákona o DPH.

Zákon o DPH síce ustanovuje dodávateľovi povinnosť vystaviť faktúru pri každom dodaní tovaru, ale nezakotvuje sankciu, že ak faktúra nie je vystavená v zákonnej lehote nemožno na ňu prihliadať."

Žalobca ďalej uviedol, že „nemôže niesť zodpovednosť za obsah faktúry, ktorú vystavil dodávateľ ani za včasnosť jej vyhotovenia. V zmysle § 75 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z. z. za správnosť údajov vo faktúre a za včasnosť jej vyhotovenia zodpovedá platiteľ, ktorý dodáva tovar alebo službu, a to aj v prípade, ak je faktúra vyhotovená prostredníctvom inej osoby alebo zákazníkom. Vzhľadom na vyššie uvedené je možné konštatovať, že faktúra obsahovala všetky zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. a že žalobca nemôže niesť zodpovednosť za správnosť údajov vo faktúre a včasnosť jej vyhotovenia. Opačný záver by mal za následok, že ak si dodávateľ nespĺni svoju povinnosť vystaviť faktúru včas, tak predmetná faktúra by bola nepoužiteľná na daňové účely. Žalobca bol odkázaný na dodávateľa a na to, že tento vystaví faktúru ako predpoklad uplatnenia odpočtu DPH. Skutočnosť, že dodávateľ si svoju povinnosť nesplnil nemôže mať za následok odopretie práva na odpočítanie dane, nakoľko žalobca túto skutočnosť nevie ovplyvniť. Žalobca nevie ovplyvniť ani obsah faktúry, nakoľko faktúru vystavuje dodávateľ a ten zodpovedá aj za jej obsah. Chyba v obsahu faktúry nemôže mať za následok taký vážny zásah do práv žalobcu ako je neuznanie práva na odpočítanie dane, hlavne v prípade, keď dodanie tovaru bolo jednoznačne preukázané.

V predmetnom daňovom konaní bolo jednoznačne preukázané, že právo na odpočet dane žalobcom vzniklo, čo nepoprel ani žalovaný vo svojom rozhodnutí. Spornou bola iba skutočnosť kedy toto právo vzniklo. Žalovaný tvrdí, že právo na odpočet dane vzniklo skôr ako je to uvedené na faktúre.

Taktiež bolo jednoznačne preukázané, že v čase keď si žalobca uplatnil odpočet dane, právo na odpočet dane v uplatnenej výške mal. Žalovaný vo svojom rozhodnutí ako aj súd konštatujú, že právo na odpočet dane nevzniklo v apríli 2012 ale bez povšimnutia nechávajú skutočnosť, že právo na odpočet dane žalobcom v apríli 2012 existovalo aj keď vzniklo skôr ako je uvedené na faktúre. Žalovaný vo svojom rozhodnutí nepoprel, že by právo na odpočet dane vzniklo, resp. že existovalo v čase uplatnenia odpočtu. S uvedenou námietkou sa súd vo svojom rozhodnutí nevyšporiadal.

Žalobca postupoval pri uplatňovaní odpočtu dane plne v súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z.. Právo na odpočet mu síce vzniklo v decembri 2011, ale v tomto zdaňovacom období si právo na odpočet dane ešte nemohol uplatniť nakoľko mu chýbala faktúra ako predpoklad uplatnenia odpočtu. Len čo túto obdržal uplatnil si právo na odpočet v súlade s § 51 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z..

Vzhľadom na vyššie uvedené bol žalobca toho názoru, že „napadnutým rozhodnutím správneho orgánu bol ukrátený na svojich zákonných právach. Prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

čím sú podľa jeho názoru naplnené vyššie uvedené dôvody odvolania."

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny potvrdil.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného a následne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou vo veci určenia rozdielu dane z pridanej hodnoty v sume 136 000 €, s poukazom na ust. § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z., za zdaňovacie obdobie apríl 2012.

Najvyšší súd v medziach odvolania žalobcu preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi Krajského súdu v

Košiciach, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Odvolací súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či daňové orgány oboch stupňov pri rozhodovaní v danej veci vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a žalobou napadnuté rozhodnutia vydali postupom v súlade s daňovým poriadkom ako aj v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v platnom znení.

Odvolací súd zdôrazňuje, že účelom daňovej kontroly a daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Hmotnoprávne podmienky odpočítania dane upravujú ustanovenia § 49 a § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 citovaného zákona právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vzniká daňová povinnosť.

Ustanovenie § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. určuje vznik (moment vzniku) práva odpočítať daň v nadväznosti na deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Daňová povinnosť podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. vzniká dňom dodania tovaru. Pri prevode a prechode nehnuteľností je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania tovaru, ak je tento deň skorší, ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností.

V ustanovení § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. sú určené podmienky, pri splnení ktorých je platiteľ oprávnený uplatniť právo odpočítania dane z tovaru alebo zo služby za predpokladu, že pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Jednou z podmienok je podľa písm. a/ citovaného ustanovenia zákona, že platiteľ dane má k dispozícii faktúru vyhotovenú podľa § 71 zákona č. 222/2004 Z. z., ktorou preukazuje oprávnenosť nároku na odpočítanie dane. Za faktúru sa považuje aj iný doklad, ktorý

obsahuje všetky náležitosti ustanovené v § 71 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. Jednou z povinných, taxatívne vymedzených náležitostí faktúry je v zmysle § 71 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba podľa odseku 1 prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry.

Ustanovenie § 51 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z., ktoré určuje moment, konkrétne zdaňovacie obdobie, v ktorom platiteľ môže vykonať odpočítanie dane, v závislosti od toho, kedy má k dispozícii faktúru, je potrebné posudzovať v kontexte so znením ods. 1 citovaného ustanovenia zákona. Faktúra, ktorou platiteľ preukazuje vznik práva na odpočítanie dane, musí vychádzať z objektívnych skutočností a pravdivo ich odrážať.

V danom prípade, pri prevode nehnuteľnosti bol v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. dňom dodania, deň povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, t.j. 29.12.2011. Týmto dňom vznikla spoločnosti MD - stav Capital, s.r.o. daňová povinnosť a súčasne (tým istým dňom) podľa § 49 ods. 1 citovaného zákona vzniklo žalobcovi právo na odpočítanie dane.

Napriek tomu, že dodávateľ je v zmysle § 75 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z. z. v čase, v ktorom sa dodanie uskutočnilo, zodpovedný za správnosť údajov vo faktúre a za včasnosť jej vyhotovenia, za splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane a správnosť dôkazov, ktorým toto právo preukazuje je zodpovedný odberateľ, žalobca. Vzhľadom ku skutočnosti, že faktúra, predmetom ktorej bol predaj nehnuteľností, neobsahuje správny údaj o dátume dodania nehnuteľnosti (v rozpore s ustanovením § 19 ods. 1 citovaného zákona), ktorý je požadovaným údajom podľa § 71 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z., nie je možné túto faktúru aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovať za relevantný dôkazný prostriedok preukazujúci splnenie podmienok pre uplatnenie práva odpočítania dane. Nie je preto možné akceptovať námietku žalobcu, že právo na odpočítanie dane si uplatňuje oprávnené podľa druhej vety § 51 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. v zdaňovacom období, v ktorom obdržal faktúru. Na doklad obsahujúci nesprávne údaje nemožno totiž prihliadať, ako na relevantný dôkaz nevyhnutný pre uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z..

Vzhľadom na dôvody vyššie uvedené nepovažoval najvyšší súd odvolacie námietky žalobcu za relevantné k vyhoveniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové zistenia vyhodnotili správne a v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnili v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Najvyšší súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci a právnych záverov uvedených vyššie napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), keď pri nedostatku relevantných žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá OSP a ust. § 224 ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.